

1

Het was de tweede keer binnen een kwartier dat de stroom in de kerk uitviel, en deze keer was het opmerkelijk donker. Bijna te donker voor dit uur van de dag.

Brooke wachtte tot er weer stroom was, net als de vorige keer, en keek naar de drie vreemde schaduwen die tegen het gewelfde plafond dansten. Het leek wel alsof ze leefden.

Ze wierp een blik op haar zoontje van vijf, Alexander, haalde de oordopjes uit haar oren en merkte dat de huilende wind was gaan liggen. ‘Alles goed, vriendje?’

‘Ik ben niet eens bang,’ zei Alexander dapper. Hij glimlachte geruststellend naar haar en zwaaide met de kleine stofdoek die hij graag gebruikte om zijn moeder te helpen bij de schoonmaak.

Brooke zette haar iPod uit en duwde een paar keer op de knop van de stofzuiger. Er gebeurde niets. ‘Het ziet er naar uit dat we deze keer wat langer zonder stroom zitten, jochie,’ zei ze. Ze keek weer naar het plafond. De schaduwen waren samengesmolten tot één grote vlek.

Tijdens de nieuwsberichten vanochtend had de weerman wel onweer voorspeld, maar toen zij met Alex en Charlie van huis was gegaan om de kerk schoon te maken, waren er alleen wat grote, witte wolken en een tamelijk helder zonnetje te zien geweest aan de hemel boven het zuidoosten van Michigan. En het had gewaaid. Flink zelfs.

Maar nu was de wind gaan liggen.

‘Het is te donker,’ fluisterde Alex. ‘Charlie is vast heel bang.’

‘Maak je geen zorgen, jochie. De lichten gaan zo vast weer aan.’

‘Maar het heeft net heel hard gedonderd. Dat heb jij niet gehoord omdat je muziek op je hoofd had.’

Dat verandert de zaak.

‘Charlie!’ riep ze. Ze pakte Alex’ hand beet en liep snel door de koffieruimte naar de grote deuren waarachter de kerkzaal lag.

Ook al was Charlie achtendertig jaar oud en een boom van een vent, hij was doodsbang voor de donder. En ook al was dit gebouw hem nog zo vertrouwd, in het donker zag alles er ongetwijfeld een stuk bedreigender uit – helemaal wanneer de angst bezit had genomen van zijn beperkte verstand.

Ze maakte de deuren open en liep de kerkzaal in. Het was er donker, maar niet zo donker als in de koffieruimte. Het was er volmaakt stil.

‘Charlie?’ zei ze, en tuurde naar de andere kant van de kerkzaal. Ze hoorde niets, maar voelde Alex aan haar broekspijp trekken.

‘Kijk, mam.’

Ze draaide zich om en volgde met haar ogen zijn wijsvingertje dat naar de twee glazen deuren wees die de hoofdingang van de kerk vormden. Brooke kneep haar ogen tot spleetjes en hield haar hoofd een beetje schuin. Zo’n kleur lucht had ze nog nooit gezien.

Ze pakte zijn hand weer beet, liep naar de deuren en duwde er één open.

Het was doodstil buiten. De lucht was zwaar betrokken en het rook vreemd. De wolken waren inmiddels loodgrijs en de lucht erachter was onnatuurlijk, spookachtig groen, en wierp een onbeweeglijke schaduw van dezelfde kleur over alles wat ze kon zien.

‘We kunnen maar beter dekking zoeken,’ fluisterde ze, en hield de deur vast. Ze keek naar het vierehalve meter hoge houten kruis dat midden op het grasveld voor de kerk stond. Achter de bossen hoorde ze pittige donderslagen vanaf de oever van Lake Erie dichterbij komen. Charlie kon nooit naar buiten zijn gegaan, laat staan dat hij had geprobeerd om thuis te komen.

‘Ik wil weer naar binnen.’ Alex liet haar hand los en sloeg zijn armen om haar heen.

Brooke ademde diep in, keek nog een keer naar de lucht en vroeg zich af hoeveel tijd ze nog hadden. Ze keek naar het huis onder aan de heuvel, dat nu zo ver weg leek. Nog meer donderslagen in de verte. Harder, deze keer.

‘Charlie!’ riep ze over haar schouder. Ze leunde met haar hoofd tegen de deur en verwachtte dat hij elk moment tussen twee kerkbanken tevoorschijn zou komen, zoals hij al zo vaak had gedaan als hij verstoppertje wilde spelen.

‘Hij duikt heus niet zomaar op, mam,’ zei Alex. ‘Je weet toch hoe hij is als hij bang is.’

‘Hij moet hier toch ergens zijn.’ Brooke wierp nog een blik naar de lucht. Ze tilde haar zoon op, liep de kerk weer in en liet de deur achter zich dichtvallen. ‘We moeten hem snel vinden, Alex.’

‘Charlie!’ schreeuwde de jongen. Brooke hoorde de paniek in zijn stemmetje.

Ze liep langs de achterste bank en bleef bij het middenpad staan, vanwaar ze de tapijtroller op de vloer bij de preekstoel zag liggen. Die had Charlie daar kennelijk bij de eerste donderslag achtergelaten.

Brooke zette Alex op de vloer en luisterde aandachtig of ze Charlie hoorde.

Ze keek achterom naar de hoofdingang. Het was nog donkerder geworden, en achter de glazen deuren flikkerde de bliksem onafgebroken, alsof God het licht boven de voordeur aan- en uitdeed voor wie de oprit naar Zijn huis had gemist.

‘Charlie!’ riep ze voor de zoveelste keer.

‘Charlie!’ echode Alex.

Op dat moment begon het te regenen. Gigantische regendruppels kletterden met donderend geweld tegen de achttien gebrandschilderde ramen vlak achter hen.

Brooke en Alex draaiden zich om en liepen langzaam door het gangpad, terwijl ze om beurten Charlies naam riepen en hem zochten in het duister tussen de kerkbanken.

‘Misschien is het hem toch gelukt om op tijd thuis te komen,’ zei

Brooke, en wierp opnieuw een blik naar de voordeur. De lucht was inmiddels veranderd van groen naar zwart.

Ze knipperde met haar ogen bij de volgende oorverdovende donderslag die direct op een bliksemschicht volgde, alsof er een röntgenfoto van het grasveld werd gemaakt.

‘Ik vind dit niet leuk,’ zei Alex, die elk moment in snikken kon uitbarsten.

‘Geeft niks,’ zei ze, terwijl ze naar de hoofdingang bleef kijken. Ze stak haar hand uit zodat Alex die kon vastpakken. Maar dat gebeurde niet.

‘Hier ben ik,’ fluisterde Alex.

Brooke draaide zich om, maar kon hem maar amper zien. Hij was niet meer dan een kleine schaduw die in een kerkbank geknield lag. ‘Wat doe je?’

‘Ik bid dat we Charlie vinden.’

Brooke knielde naast hem neer en probeerde rustig adem te halen. *Alstublieft, God, bescherm ons.* Ze sloeg haar arm om Alex heen en trok hem tegen zich aan. Toen het licht weer aanging, voelde ze dat zijn hartje als een razende tekeering.

Twee van de zeven lampen in de kerkzaal brandden weer, zodat ze nog steeds niet goed konden zien of Charlie er was, maar toch slaakten ze allebei een zucht van verlichting.

‘Da’s beter,’ zei Alex. ‘Kun je de andere lampen aandoen, mam?’

‘Natuurlijk.’ Ze hoorden ergens in het gebouw een zoemend geluid en keken elkaar aan.

‘Wat is dat?’ vroeg Alex.

‘Ik denk dat het de stofzuiger in de koffieruimte is. Die heb ik waarschijnlijk aan laten staan toen de stroom uitviel.’

Alex glimlachte en deed zijn ogen dicht, terwijl ze hem nog dichtert tegen zich aan trok. Ze gaf hem een kus op zijn hoofd en op dat moment klonk er opnieuw een enorme donderslag vlak boven de kerk en viel het licht weer uit.

‘O, nee!’ riep Alex.

In het duister klonk het alsof de regen zo hard op het gebouw

neerkletterde dat de ramen het elk moment konden begeven. Misschien hagelde het wel.

‘Kom, we gaan,’ zei Brooke, en pakte zijn hand beet. Toen ze opstond meende ze boven het geluid van de regen uit iets te horen. Ondanks het donker zag ze toch wat vage schaduwen om hen heen. De kerkbanken. De schemerige omtrek van de ramen. Een stapel zelden gebruikte klapstoelen tegen de muur. Ze stapten het gangpad in en Brooke bleef automatisch naar links en naar rechts kijken. Haar hoofd bewoog langzaam heen en weer, een beweging die haarzelf deed denken aan een beveiligingscamera.

Ze zag niet veel, maar hoorde wel degelijk iets. *Charlie*. Hij huilde. Maar het geluid werd overstemd door een donderslag die zo luid was dat hij diep vanbinnen natrilde, en door de wind die weer was opgestoken. En hoe!

‘Mam...’ Weer pakte Alex haar been vast.

Ze draaide zich om en wilde hem troosten. Opnieuw schoot er een bliksemschicht door de lucht en ze kromp ineen toen het hele grasveld voor de kerk in een schitterende flits van roodoranje licht verdween. Het was in een oogwenk voorbij, maar bij de oorverdovende klap die volgde schudde het gebouw op zijn grondvesten. Onbewust dook ze in elkaar en sloeg haar armen om Alex heen. Hij trilde, en dat kon ze hem niet kwalijk nemen. Wat er zojuist buiten was gebeurd, had ze nog nooit gezien of gehoord. Ze moesten een betere schuilplaats opzoeken – ver weg van deze enorme ruimte.

‘Charlie!’ gilde ze, en tilde Alex op. ‘Waar ben je?’

Geen reactie.

‘Misschien is hij wel gewond!’ huilde Alex.

‘Wat zullen we nou krijgen...’ zei ze.

‘Zie je hem, mam?’

Brooke tuurde door het glas van de voordeuren.

Er brandde iets buiten. De vlammen schoten een meter of drie door het donker de lucht in om vervolgens even snel weer uit te doven onder de kracht van de onophoudelijke regen.

‘Wat is dat?’ vroeg Alex. Terwijl hij dat zei, doofden de laatste vlammen.

‘Ik denk dat dat het kruis was,’ antwoordde ze.

‘O nee,’ zei Alex, als een bezorgd oud mannetje. Hij legde zijn hoofd op haar schouder. ‘Kom, snel! We moeten hem vinden.’

Ze legde een vinger op haar lippen om hem tot stilte te manen. De donder stierf weg, het onweer nam af en opeens kon ze Charlie horen.

‘Ik hoor een auto,’ zei Alex. Er kwamen koplampen de parkeerplaats van de kleine kerk op.

‘Dat moeten Shirley en dominee Jim zijn,’ fluisterde ze. Er klonk een vreemd klikkend geluid aan de andere kant van het gebouw, en opeens was er weer stroom.

‘Waarom gaat de stroom steeds aan en uit?’ vroeg Alex. ‘Ik wil dat het...’

‘Sst.’ Brooke liep langzaam naar de voorkant van de kerk. De lampen in de koepel wierpen een vredige gloed over het kruis aan de muur, een oude piano en een gebeeldhouwde preekstoel.

Ze hield haar hoofd schuin en stak haar hand op. Nu wist ze zeker dat ze iemand hoorde snikken.

‘We moeten Charlie vinden,’ zei Alex, alsof ze dat niet wist.

‘We hebben hem zojuist gevonden,’ zei Brooke, en haalde een hand door Alex’ felrode haar. Charlie lag in het schip van de kerk, tussen de laatste twee banken waar het koor altijd zat. Het enige wat ze van hem kon zien waren de witte sportschoenen, maatje vijftig, die tussen de kerkbanken uitstaken.

Brooke droeg Alex naar de koorbanken en liep naar de voorste rij, vlak bij Charlies schuilplaats. Ze zette haar zoontje op een zitkussen vlak boven Charlie neer en samen bukten ze en keken omlaag.

Charlie Lindy lag volkomen stil, plat op zijn rug, met zijn ogen dicht en zijn handen tegen zijn oren. ‘Daar ben je, grote vent,’ zei Brooke. ‘Niks aan de hand, Charlie.’

Alex begon te giechelen. ‘Grote angsthaas die je bent!’

‘Kom maar, Charlie,’ herhaalde Brooke zachtjes. ‘Het onweer is bijna voorbij.’

Charlie deed zijn ogen open en keek hen aan. Toen hij in de verte de donder hoorde rommelen, kneepte hij ze onmiddellijk weer dicht.

‘Rustig maar,’ zei ze geruststellend. ‘Het is zo achter de rug.’

Aarzelend deed Charlie zijn ogen weer open en keek snel van de ene kant naar de andere. Langzaam kwam hij overeind en haalde zijn handen van zijn oren. Hij keek Brooke glimlachend aan en wees naar de lichtschakelaar achter haar.

‘Je hebt gelijk, kerel,’ zei ze.

‘Je bent een grote angsthaas!’ lachte Alex, en sprong op en neer terwijl hij zijn armen uitstak zodat Charlie ze kon vastpakken.

‘Volgens mij waren we allemaal bang,’ zei Brooke sussend, terwijl ze meer lichten aandeed.

‘Nee!’ Alex’ gil weerkaatste tegen de witgepleisterde muren van de kerk.

Brooke draaide zich met een ruk om en keek recht tegen Charlies omvangrijke borstkas aan. Hij had zijn rechterarm uitgestoken als een stevige, dikke tak. Aan het eind ervan, een halve meter boven haar hoofd, bungelde Alex die met een angstige blik omlaag keek terwijl Charlies gigantische hand hem bij de band van zijn kinderspijkerbroek vasthield. Glimlachend zette ze haar handen in haar zij.

‘Goed dan!’ riep Alex uit, gevolgd door een speels gegiechel. ‘Oké, Charlie! Je bent geen angsthaas!’

Charlie grijnsde en zette Alex moeiteloos rechtop op zijn enorme schouders. Alex hield zich in evenwicht door met zijn ene hand het kortgeknipte blonde haar van de reusachtige man vast te pakken en met zijn andere diens linkeroor. Charlie sloot de enorme vingers van zijn ene hand behoedzaam om de bovenbenen van de jongen en hield hem stevig vast. Langzaam tilde hij zijn andere hand op en vouwde hem open. Er lag één enkele TicTac in, die Alex dankbaar weggriste.

Brooke stak goedkeurend haar duim op naar Charlie en op dat

moment kwam Shirley Lindy de deur binnen. Ze droeg een blauwe plastic regencap en haalde een papieren zakdoekje tevoorschijn om de druppels van haar bril te vegen.

‘Hallo, Alexander,’ zei Shirley, en keek hem aan.

‘Hallo, mevrouw Lindy,’ zei hij. ‘We konden Charlie niet vinden en toen werd ik een beetje bang!’

‘Ik ook,’ zei Brooke. ‘Waar is dominee Jim?’

‘Hij is nog buiten, voor de kerk,’ antwoordde de vrouw.

‘In de regen? Hoezo?’ wilde Brooke weten.

‘We hebben een probleempje.’ Shirley stak haar hand uit en nodigde hen met haar wijsvinger zonder woorden uit om te komen kijken.

Brooke was als eerste buiten terwijl Shirley de deur openhield voor Charlie, die zich moest bukken omdat Alex nog steeds op zijn schouders zat.

Er was een rustgevende mist neergedaald op het terrein, en de stortbui van zo-even was veranderd in een nevelige motregen. Brooke zag haar adem in wolkjes uit haar mond komen. Maar haar ogen waren op dominee Jim gericht. ‘O, nee,’ verzuchtte ze. ‘Dat heb ik zien gebeuren.’

Ze sloeg meelevend een arm om Shirleys schouders terwijl Alex zijn kin op Charlies kruin legde.

James Lindy lag geknield in een plas water met zijn hoofd omhoog en zijn handen op de bovenste helft van het enorme houten kruis dat op de grond voor hem lag.

De bliksem was ingeslagen.

2

De zevenentwintigjarige Carla Miller zat stilletjes op een barkruk in The Pilot Inn. Ze was halverwege haar eerste rumcola en smachtte naar een sigaret. Ze haalde diep adem en gleeed langzaam met haar vinger langs haar glas. Ze had al ruim een jaar niet meer gerookt en wist dat dit verlangen niet lang zou blijven knagen. Het was een prettig gevoel om in elk geval over iets in haar leven de baas te zijn.

Al was The Pilot Inn een van de populairste cafés in de omgeving, door het noodweer was het er vanavond heel rustig gebleven. De onaangename stank van verschaald bier die gewoonlijk in dit honderd jaar oude café-restaurant hing, was nu minimaal omdat er maar weinig gasten waren en omdat de achterdeur met een gebroken bezemsteel halfopen werd gehouden zodat de frisse regenlucht de kans kreeg de tent te doorwaaien. Er stond maar één tv aan, zodat het er ook wat donkerder was dan gewoonlijk, en vanuit de jukebox in de hoek klonk net iets te luidruchtig het nummer *No time left for you* van The Guess Who. Carla wist zelf niet goed waar haar voorliefde voor oude nummers vandaan kwam. Misschien herinnerden ze haar aan haar vader en de weinige tijd die ze samen hadden gehad.

Ze schudde die gedachte van zich af. Dit mocht niet weer zo'n avond worden waarop haar goede voornemens in scherven op de vloer van het café zouden eindigen. Toen het nummer afgelopen was, begon een man van halverwege de vijftig met het nodige overgewicht sarcastisch te applaudisseren. Een vrachtwagenchauffeur? Een bouwvakker? Met een fles alcoholvrij bier in zijn dikke worst-

vormige vingers legde hij vier munten op de rand van de biljart-tafel, waarmee hij het recht opeiste om de winnaar van het laatste spelletje uit te dagen. Met ogen zo grauw en uitgeleefd als de rest van zijn gezicht wierp hij een blik op Carla en bekeek haar vluchtig. Daar werd ze niet warm of koud van. Mannen hadden haar altijd al aantrekkelijk gevonden. En hoewel de sigaretten en de drank haar uiterlijk geen goed hadden gedaan, vond ze het nog altijd een opbeurende gedachte dat de mannen graag naar haar keken.

Ze leunde met haar kin op haar hand en keek op. In de lange spiegel die de hele lengte van de muur achter de bar besloeg, zag ze haar beste vriendin – haar enige echte vriendin – Brooke Thomas, binnenkomen door de salondeuren die de scheiding vormden tussen het café en het restaurant. Het was fijn om Brooke te zien, maar het feit dat ze er was, betekende dat ze een zware dag achter de rug had. Ze kenden elkaar nu al ruim tien jaar, en Brooke had de afgelopen twee jaar nooit ergens met haar afgesproken waar alcohol werd verkocht. De kat niet op het spek binden, noemde Brooke het, ook al vond Carla dat een irritante opmerking.

‘Ik hoopte al dat ik je hier zou vinden.’ Brooke trok haar jas uit en ging op de kruk naast Carla zitten. ‘Hectisch dagje! Ik ben naar de gratis kliniek geweest om Alex te laten onderzoeken, en toen zijn we de hele middag bezig geweest om de kerk schoon te maken. Wat een noodweer, hè?’

‘Zeg dat wel.’ Ze sloeg haar armen om Brooke heen terwijl ze twee vingers opstak naar de vrouw achter de tap. ‘Kathy, mag ik nog twee rum-cola van jou? Eentje zonder rum.’ Ze wendde zich weer tot Brooke. ‘Hebben ze iets gevonden bij Alex?’

‘Ze willen ons morgen terugzien voor een paar onderzoeken.’

‘Wat voor onderzoeken?’

‘Naar zijn bloed en zo. Wil je mee?’

‘Natuurlijk. Hoe laat?’

‘Ik moet er om kwart voor acht zijn.’

‘Dan haal ik je om kwart over zeven op. Wat gaan ze precies doen?’

‘Ze hadden het over routineonderzoeken.’ Brooke deed haar ogen dicht en kneep even in de brug van haar neus. ‘Denk je dat het iets ernstigs is?’

Carla legde haar wang op Brookes schouder en omhelsde haar nog een keer. ‘Vast niet. Alex mankeert niks.’

‘Dat weet ik,’ zei Brooke, en glimlachte ietwat geforceerd. Haar lichtgroene ogen smeekten om wat meer geruststellende woorden. ‘Maar het kruis bij de St. Thomaskerk is er wel slecht aan toe. Blikseminslag.’

‘Je meent het.’

‘Echt waar. Je weet niet wat je ziet.’

‘Maak je om dat kruis maar geen zorgen,’ zei Carla. ‘Dat kan worden vervangen.’

‘Waardoor?’ zei Brooke. ‘Door ons knappe uiterlijk? We hebben geen geld om het te laten maken.’ Als de Lindy’s, de mensen die Brooke hadden geadopteerd, iets overkwam, trok Brooke zich dat altijd heel persoonlijk aan. Carla wist dat ze veel aan hen te danken had... maar ze was er niet blij mee dat haar vriendin ook hun lasten op zich nam. Ze bekeek Brooke aandachtig, zag de donkere kringen onder haar ogen en streelde haar bemoedigend over haar rug. Maar intussen werd haar blik getrokken naar een man bij de jukebox, die haar indringend zat aan te kijken. Het was niet de aftastende blik van een mogelijke minnaar, die ze gewend was. De ogen van deze man leken haar te doorboren. Haar te zien. Te kennen.

‘Kijk eens even naar de man bij de jukebox.’ Ze tilde haar hand van Brookes schouder en knikte naar de man aan de andere kant van de bar. Hij was net iets te mager, had bruin golvend haar en was zo te zien begin dertig. Spijkerbroek. Legerjack. En laarzen die verrieden dat hij niet meer dan een bouwvakker was die hier wat stoom kwam afblazen. Hij had een biljartkeu in zijn ene hand en iets wat op een appel leek in de andere. En hij bleef hen indringend aankijken in plaats van beleefd zijn blik af te wenden. Hoewel ze hem niet bepaald een blikvanger vond, had hij haar blik om een of andere reden wel weten te vangen.

‘Waarom kijkt hij naar ons?’ Brooke draaide zich weer om. ‘En waarom heeft hij een appel bij zich?’

‘Ik zal hem vragen om hierheen te komen voordat we weggaan.’ Ze keek hem aan met een glimlach die altijd doel trof.

‘Als je maar niet met hem mee gaat.’ Brooke keek haar waarschuwend aan.

‘Wat wil je daarmee zeggen?’ Ze stootte Brookes schouder aan. ‘Ik zal me netjes gedragen.’

‘Dat zal nu blijken,’ zei haar vriendin met een blik over haar schouder. ‘Hij komt eraan.’

Carla zag dat de man de biljartkeu tegen de muur zette en de appel in zijn linkerjaszak stopte. Al die tijd hield hij zijn ogen op hen gericht, en ook al had ze meer dan genoeg van bouwvakker-types, ze kon haar ogen niet van hem afhouden. Hij nam een paar krukken verderop plaats en bleef haar via de spiegel boven de bar gewoon aankijken, zodat Carla alleen maar nieuwsgieriger werd. Deze man was anders. Zijn ogen waren net zo zachtgroen als die van Brooke, maar straalden subtiel gezag uit. En al had hij zich blijkbaar al een paar dagen niet geschoren, toch zag hij er met stoppels en al schoon en verzorgd uit. Zo’n man als hij had ze nog nooit gezien.

‘Je kunt je ogen blijkbaar niet van hem afhouden,’ fluisterde Brooke. ‘Niet zo opvallend, alsjeblieft.’

‘Hij is mooi.’

Brooke begon te lachen. ‘Mooi? Dat heb ik je nog nooit horen zeggen over een vent. Volgens mij is hij helemaal jouw type niet. Te mager. Te... gewoontjes.’

‘Kijk dan. Die man is *écht* anders dan anders.’

‘Waar heb jij het in vredesnaam over?’

Carla wendde haar blik af van de spiegel en leunde langzaam naar voren om hem rechtstreeks aan te kijken. ‘Hallo,’ zei ze zachtjes maar op uitnodigende toon.

De man speelde met de appel in zijn handen. Vervolgens wierp hij haar zijdelings een terloopse blik toe.

‘Krachtig, zwijgzaam type,’ fluisterde Brooke en gaf haar een klopje op haar been.

Carla nam een slok van haar drankje. Ze vond het niet leuk om genegeerd te worden. Hij kon toch op zijn minst iets terugzeggen. ‘Waarom kijk je zo naar me?’ vroeg ze.

De man verroerde zich niet. Hij hield zijn hoofd volkomen stil.

‘Maak gerust een foto.’ Ze zwaaide met haar hand voor haar gezicht.

‘Heb je het tegen mij?’ vroeg hij kalm.

‘Krijg nou wat!’ zei ze. ‘Je kunt praten!’

‘Wil je dat ik een foto van je maak?’ Er speelde een flauwe glimlach om zijn mondhoeken.

‘Nee,’ zei Carla, terwijl de klank van haar stem veranderde van nieuwsgierig naar speels, iets wat haar meer zelfvertrouwen gaf. ‘Ik vroeg me alleen af waarom je zo naar me zat te kijken!’

‘Ik kijk niet naar je,’ antwoordde hij achteloos.

‘O jawel.’ Ze knipoogde naar hem in de hoop dat Brooke het niet zag.

‘Nee, hoor.’ Hij haalde even zijn schouders op.

‘Waar kijk je dan naar?’ Was hij gestoord? Of hoorde dit bij het spelletje dat hij speelde?

De man tilde zijn hand van de bar en wees met zijn vinger naar wat volgens Carla haar hoofd was. ‘De tv.’

Achter haar en Brooke, tegen de buitenmuur, hing een flatscreen tv, waarop een goochelaar probeerde door een stevig stuk glas te kruipen dat dienstdeed als etalageruit van een warenhuis. De appelman had de hele tijd tv zitten kijken! Carla verborg haar gezicht achter haar handen, terwijl ze stiekem hoopte dat ze de magische krachten van de goochelaar zou kunnen overnemen door in rook op te gaan.

‘Hoe stom kun je zijn,’ mompelde ze, en sloeg met haar hand tegen haar voorhoofd.

‘Het spijt me,’ zei Brooke tegen de man, en sloeg een arm om Carla heen. ‘Neem het haar maar niet kwalijk. Ze is een beetje aangeschoten.’

‘Niet waar,’ zei Carla. ‘Dit is pas mijn tweede. Vier is mijn limiet.’
‘Rustig maar,’ fluisterde Brooke. ‘Ik wilde je alleen maar helpen.’
‘Geeft niks,’ zei de man, alsof hij het begreep. ‘Kan gebeuren.’

‘Tijd voor de jukebox.’ Carla stond op en sloeg haar ogen neer. Het was de eerste smoes die ze kon bedenken om van haar kruk te komen en uit het gezichtsveld van de man te verdwijnen. Ze pakte Brooke bij haar arm. ‘Bestel voor mij en onze nieuwe vriend een Jägermeister.’ Ze hoopte dat het drankje voor hem als een vorm van excuus kon dienen.

‘Goed,’ zei Brooke.

Een paar meter bij de biljarttafel vandaan stopte Carla een paar dollarbiljetten in de jukebox en schoot in de lach. *Wil ik een keer dat een vent mij ziet staan, blijkt hij heel ergens anders naar te kijken.* Ze haalde een hand door haar haren en wierp een snelle blik op de bar. Brooke was aan de telefoon en de vent met de appel zat nog steeds naar de tv te kijken toen ze een harde hand op haar rug voelde.

‘Hulp nodig om wat echte muziek uit te zoeken, lekker ding?’

Ze draaide zich om naar de dikke vrachtwagenchauffeur, die een weëg lachje recht in haar gezicht hoestte.

‘Pardon?’

‘Wie heeft jou geleerd om muziek uit te zoeken?’

Dus hij vond haar muziekkeuze maar niks. Ze negeerde hem en zocht de jukebox af naar nog meer oude nummers. Misschien een echte gouwe ouwe – iets wat een hele tijd in de dikke kop van de vrachtwagenchauffeur zou blijven hangen.

‘Ik moet weg!’ riep Brooke verontschuldigd vanaf de bar. ‘Shirley belde net!’

‘Je bent er net!’ riep ze terug, en keek de dikke chauffeur aan met een blik die duidelijk maakte dat hij vanavond niet alleen aan het biljart pech had gehad. Snel liep ze terug naar haar vriendin, die inmiddels haar jas al half aanhad.

‘Er is iets met Alex!’ zei Brooke met een verontruste blik op haar gezicht. ‘Ik moet meteen weg.’

‘Laat je me hier alleen achter met die vent?’ fluisterde ze, terwijl ze haar gezicht afwendde van de appelman.

‘Hij lijkt me best aardig. En bovendien wilde hij je borrel niet.’

‘Ik praat hem wel om. Wat is er met Alex aan de hand?’

‘Hij heeft weer een bloedneus. Je weet dat hij mij binnen bereik wil hebben als dat gebeurt.’

‘Arm ding. Dat is toch al de derde of vierde keer deze week?’

‘Eerder de zevende of de achtste.’

Om die reden waren ze vanochtend naar de kliniek gereden.

‘Misschien kunnen ze je morgen in het ziekenhuis vertellen wat er aan de hand is.’

‘Ik moet gaan. Gedraag je.’ Brooke boog zich naar haar over en trok waarschuwend een wenkbrauw op.

‘Doe ik. Tot morgen.’

Ze omhelsden elkaar waarna Brooke vertrok. Carla ging weer aan de bar zitten en sloeg snel een van de borreltjes die daar stonden te wachten achterover. Toen ze zich omdraaide naar de appelman, bleek die nog steeds onafgebroken naar de tv te staren.

‘Ik wil je mijn excuses aanbieden,’ zei ze. ‘Ik dacht dat je naar me zat te kijken en ik wilde, geloof ik, wel even met je praten.’

Weer reageerde hij niet, maar bleef gewoon kijken.

Ze klopte op de bar en verhief haar stem om boven *Dirty white boy* van Foreigner uit te komen. ‘Kun je nu eens eindelijk ophouden met naar dat domme ding te kijken? Ik probeer je mijn excuses aan te bieden!’

‘Ik keek niet naar de tv,’ zei hij kalm.

‘Wat?’

Behoedzaam sloeg hij zijn armen over elkaar. Carla kon maar moeilijk haar ogen van hem afhouden terwijl ze zich diep vanbinnen afvroeg wat ze zo graag over hem te weten wilde komen.

‘Ik keek naar jou,’ zei hij.

‘Wat?’

‘Je hebt me wel verstaan,’ antwoordde hij. ‘En ik denk dat jij ook wel weet waarom ik naar je keek.’

Carla voelde een rilling over haar hals kruipen die vlak onder haar huid tot stilstand kwam. Ze streek met haar hand over de plek waar ze de rilling had gevoeld en probeerde de man weer aan te kijken. Tevergeefs.

‘Niets voor jou om verlegen te zijn, hè?’ vroeg hij.

Het stond haar niet aan, zoals hij die vraag stelde. Als dit flirten was, dan hoefde het voor haar niet. En al wist ze dat hij zich niet had verroerd, toch leek hij ineens een stuk dichterbij te zitten dan daarnet. Te dichtbij.

‘Je bent niet bepaald een verlegen typetje,’ zei hij.

Hij zei het op een rustige, beheerste manier, maar iets van dat gezag dat ze in die groene ogen had gezien leek elk van de zeven woorden te onderstrepen. Opnieuw probeerde ze hem aan te kijken, maar nu wist ze ook waarom dat niet lukte. Ze sloeg haar blik neer en deed haar ogen dicht. Op de een of andere manier kende hij haar, wist hij van haar verleden. Ze hoorde de poten van een barkruk wegschuiven van de bar. Even bleef het stil, maar toen hoorde ze de gelijkmatige voetstappen van zijn bruine leren werklarzen.

Hij kwam naast haar zitten.

‘Vertel me maar waarom ik naar je zat te kijken,’ zei hij zachtjes.

Hoe het kon wist ze niet, maar de man leek een heel leven vol onbezonnenheden op de punt van een naald te kunnen laten balanceren. Tekens als ze een poging deed om hem aan te kijken, prikte die naald haar, bracht alles van haar aan het licht, en injecteerde haar met een verlamrende dosis schaamte.

‘Het is goed,’ zei hij.

Nee, het is niet goed. Het is weer een slechte dag, en ik maak mezelf wijs dat ik ooit stop met drinken. Een limiet van vier borrels is een aardig begin, maar dat is nooit genoeg om alles weg te spoelen. Ik moet dronken worden vanavond. Dan weet ik morgen niet meer dat mijn geweten me wilde doen geloven dat deze man...

Carla deed haar ogen open. ‘Luister. Ik weet niet wie jij bent en wat je wilt, maar misschien kunnen we gewoon doorgaan met kij-

ken en stommetje spelen. Goed? Of nog beter: laten we ieder onzes weegs gaan.'

Ze gleed van haar kruk en reikte naar de andere Jägermeister, maar terwijl ze het glas vastpakte, voelde ze zijn warme hand zachtjes om haar pols. Opnieuw kroop er een rilling over haar hals, rechtstreeks in het kippenvel dat zich vanaf haar schouders over haar rug uitbreidde.

'Zo is het wel genoeg, wat jij?' Hij bracht haar hand met de borrel terug naar de bar. 'Het is goed zo.'

Terwijl hij langzaam haar pols losliet, had ze voor het eerst in haar leven inderdaad het gevoel dat alles goed was. Maar dat sloeg nergens op. Ze huiverde, maar had het vreemd genoeg niet koud. Een eerste traan rolde over haar wang, en ze deed haar ogen dicht. Ze kon er niet omheen; ze was volkomen rustig vanbinnen. Het was stil geworden om haar heen en ze voelde dat hij nog steeds naast haar stond. De traan druppelde van de zijkant van haar kin, en viel op de bar. Al snel volgden er meer tranen. Ze kon ze niet tegenhouden. Ze wilde ze niet tegenhouden. Alles was goed. Nee, *perfect*. Ook al huilde ze.

'Ik wil je graag iets laten zien.' Geleund tegen de bar stak hij een hand in zijn jaszak, haalde de appel eruit en zette hem voor haar neer. 'Wat zie je hierin?'

Carla kon geen woord uitbrengen.

'Toe maar,' zei hij. 'Vertel me wat je ziet.'

Ze deed haar ogen open, en daar lag hij. Ze was gebiologeerd door de onberispelijke glans van de vrucht. Ze had nog nooit zo'n volmaakte vorm gezien, en de helderrode kleur leek wel geschilderd. Er zat zelfs een klein blaadje aan het groene steeltje. De appel leek bijna nep – alsof hij zo uit de showroom van een meubelzaak kwam waar hij op een eettafel had gelegen. Aarzelend pakte ze hem op en hield hem vast om zeker te weten dat de vrucht echt was.

'Vertel eens,' herhaalde hij geduldig. 'Vertel me maar wat je ervan vindt.'

Ze draaide de vrucht om in haar hand en zag de schaduw van de man erin. Haar arm viel op de bar en de haartjes in haar nek gingen rechtop staan toen ze naar hem keek. Ze wilde meer zeggen, maar kon slechts drie woorden uitbrengen. 'Hij is prachtig.'

Hij tikte op de zijkant van de appel en keek haar aan. 'Wat zou er volgens jou met deze prachtige appel gebeuren als er een grote worm in zat?'

Ze wachtte even en veegde de rest van de tranen weg waardoor er mascaravlekken op haar mouw achterbleven. 'Geen idee. Hij zou hem opeten?'

'Inderdaad,' zei hij, en legde zijn hand op de hare. 'Vergeef.'

'Vergeef?' fluisterde ze.

'Carla, ik wil dat je leert vergeven.'

Hij draaide zich om en liep langzaam door de achterdeur naar buiten.

Ze pakte de appel van de bar en rende hem achterna. Door het raam zag ze hem op de parkeerplaats achter het café in de cabine van een oude Ford F-150 stappen en wegrijden. Maar er bleef vooral één vraag door haar hoofd spelen.

Wanneer heb ik hem verteld hoe ik heet?